

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/62/2017
Identifikačné číslo spisu: 6312212400
Dátum vydania rozhodnutia: 13.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6312212400.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu P.B., nar. XX. H. XXXX, bytom K. X, C., zast. URBÁNIK & Partners s.r.o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, proti žalovanej UNI s.r.o., SNP 49, Brezno, IČO: 31 639 411, zast. Advokátska kancelária Kašuba spol. s r. o., Horná 41, Banská Bystrica, o vyslovenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia zo dňa 19. novembra 2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/519/2014-247 z 28. apríla 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/519/2014-247 z 28. apríla 2015 a rozsudok Okresného súdu Brezno č. k. 7Cb 153/2012-187 z 24. júna 2014 z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Brezno (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 7Cb 153/2012-187 z 24. júna 2014 rozhodol tak, že rozhodnutia valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti UNI s.r.o., so sídlom SNP 49, Brezno, IČO: 31 639 411, konaného dňa 19. novembra 2012, a to rozhodnutie o zvolení Z. K. za predsedu valného zhromaždenia a A. E. za zapisovateľa valného zhromaždenia a rozhodnutie o zvolení A. E., nar. XX. A. XXXX, bytom D. XX, S. do funkcie konateľa spoločnosti s účinnosťou ku dňu 19. novembu 2012, sú neplatné. Súčasne uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania 99,50 €, ktoré predstavujú súdny poplatok za žalobu a trovy právneho zastúpenia v sume 694,78 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že zo zápisnice z rokovania valného zhromaždenia (č. l. 4 súdneho spisu) a z prezenčnej listiny osôb prítomných na rokovaní valného zhromaždenia dňa 19. novembra 2012 (č. l. 6 súdneho spisu) mal preukázané, že P.B. sa nezúčastnil na rokovaní tohto valného zhromaždenia, pričom sa ho zúčastnila len Z. K., ako spoločný zástupca spolumajiteľov spoločného obchodného podielu A. E., B. E. a P. E., v dôsledku čoho uvedené valné zhromaždenie nebolo uznášaniaschopné. Ďalej uviedol, že nemal dôvod neuveriť tvrdeniu žalobcu, že na toto valné zhromaždenie nebol pozvaný, pretože bolo práve v jeho záujme (v dôsledku jestvujúcich rozporov, o ktorých mal súd vedomosť z iných sporov, medzi pozostalými po zomrelom bývalom

spoločníkovi A. E. a P.B. a jeho rodinou) zúčastniť sa rokovaní valných zhromaždení, ktorejkoľvek z obchodných spoločností, ktoré založil nebohý A. E. a P.B., keďže každý, a to jednak potomkovia po bývalom spoločníkovi a jednak P.B. ako ďalší spoločník v týchto spoločnostiach, majú rôzne záujmy v súvislosti s podnikaním obchodných spoločností, v ktorých sú spoločníkmi. Súd vyslovil názor, že nie je možné preukazovať neexistenciu pozvania na rokovanie valného zhromaždenia. Konštatoval, že pokiaľ by bol žalobca pozvaný na rokovanie valného zhromaždenia zvolávajúcou zástupkyňou spoločného obchodného podielu Z. Z. K., bola by táto skutočnosť zrejmá zo zápisnice z rokovania valného zhromaždenia, resp. prezenčnej listiny, resp. by túto skutočnosť nepozvaný konateľ spoločnosti súdu oznámil. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ sa valného zhromaždenia zúčastnil zástupca spoluvlastníkov spoločného obchodného podielu, ktorých účasť na základnom imaní spoločnosti je 50%, valné zhromaždenie nebolo uznášaniaschopné. Vyslovil záver, že uznesenie prijaté na tomto valnom zhromaždení bolo prijaté v rozpore s ustanovením § 127 ods. 1 Obch. zák. a článkom VIII § 4 bod 1, 2 a 3 spoločenskej zmluvy spoločnosti UNI s.r.o. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že valné zhromaždenie, konané dňa 19. novembra 2012, bolo zvolané aj v rozpore s ust. § 128 a článkom VIII § 4 bod 3 spoločenskej zmluvy spoločnosti UNI s.r.o. neoprávnenou osobou, nakoľko nebolo zvolané konateľom spoločnosti, ktorým bol v čase jeho zvolania len P.B., a nie Z. Z. E.. S poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) priznal v konaní úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 794,28 €.

3. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 41Cob/519/2014-247 z 28. apríla 2015 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

4. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku. Poukázal na ustanovenie § 120 ods. 1 OSP, podľa ktorého povinnosť navrhnuť alebo označiť dôkazné prostriedky v občianskom súdnom konaní je povinnosťou účastníkov konania, a to povinnosťou toho z účastníkov, ktorý tvrdí skutočnosť, ktorá má byť v konaní preukázaná. Existencia tvrdenej skutočnosti podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti a obidvom povinnostiam zodpovedá dôkazné bremeno ako procesný inštitút, ktorý spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané ním tvrdené skutočnosti. So zreteľom na uvedené ak v prejednávanej veci žalobca tvrdil, že nebol pozvaný na predmetné valné zhromaždenie a nemal o ňom ani vedomosť, bolo povinnosťou žalovaného vyvrátiť tieto tvrdenia žalobcu. Vychádzajúc z obsahu pripojeného výpisu z obchodného registra odvolací súd konštatoval, že v čase konania valného zhromaždenia bol konateľom žalovanej len žalobca, a to od 14. novembra 1995, pričom ako dátum vzniku funkcie konateľa A. E. je uvedený dátum 19. november 2012. Vzhľadom na uvedené odvolací súd považoval za správny názor súdu prvej inštancie, že predmetné valné zhromaždenie nebolo zvolané oprávnenou osobou, keďže Z. Z. K. nebola v tom čase konateľkou spoločnosti. Odvolací súd ďalej uviedol, že žalovaná síce v odvolaní, s poukazom na § 221 ods. 1 OSP tvrdila, že v konaní došlo k vadám uvedeným v tomto ustanovení, avšak nepreukázala, v čom je právne posúdenie súdu prvej inštancie nesprávne a neuviedla, ktoré ďalšie skutočnosti alebo dôkazy neboli doteraz uplatnené, prečo súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a prečo neúplne zistil skutkový stav, keď nevykonal navrhnuté dôkazy, pričom v konaní pred súdom prvej inštancie žiadne dôkazy nenavrhol a neoznačila vadu, ktorá podľa jej názoru má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to napriek skutočnosti, že žalovaná v konaní pred prvostupňovým súdom mala dostatočný priestor vznášať námietky a navrhovať dôkazy.

5. Odvolací súd považoval odvolanie žalovanej za zodpovedajúce ustanoveniu § 205 ods. 1 a 2 OSP, teda za majúce všetky zákonom predpísané náležitosti. Za nedôvodnú preto považoval námietku žalovanej, ktorú obsahovalo doplnenie odvolania (ktoré bolo súdu doručené pred vyhlásením rozsudku) a v zmysle ktorej odvolací súd mal žalovanú vyzvať na doplnenie odvolania o chýbajúce náležitosti, teda na konkretizáciu odvolania. S poukazom na ustanovenie § 205 ods. 3 OSP, podľa ktorého dôvody odvolania možno rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie, a skutočnosť, že odvolacia lehota na podanie odvolania žalovanej uplynula dňa 22. augusta 2014, odvolací súd sa nezaoberal ďalšími dôvodmi uvedenými žalovanou v doplnení odvolania, doručenom odvolaciemu súdu dňa 28. apríla 2015.

6. Záverom odvolací súd uviedol, že neprihliadol na späťvzatie odvolania podaného proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 7Cb 153/2012-187 zo dňa 24. júna 2014, ktoré v mene žalovanej podal konateľ P.B., nakoľko odvolanie podala žalovaná prostredníctvom konateľa A. E.. Na potvrdenie správnosti tohto postupu poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, publikované pod R 3/1998.

7. S poukazom na § 151 ods. 1 OSP odvolací súd uviedol, že nerozhodoval o trovách odvolacieho konania, nakoľko žalobca, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, návrh na rozhodnutie o trovách nepodal.

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, ktoré odôvodnila tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 OSP a to najmä, že sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, že konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Z týchto dôvodov žiadala zrušiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, prípadne zrušiť aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátiť na ďalšie konanie tomuto súdu.

9. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu označil dovolanie za nedostatočne odôvodnené, neurčité a nepreskúmateľné, keďže neobsahuje jediný konkrétny dôvod, ktorým by žalovaná odôvodnila svoje tvrdenie.

10. V písomnom podaní zo dňa 8. februára 2018 žalovaná uviedla, že dovolanie doplnila podaním, ktoré bolo súdu doručené dňa 28. apríla 2016, ktoré pripája aj k tomuto podaniu. Súčasne uviedla, že skutočnosť, že doplnila svoje elektronické podanie (č. l. 308 spisu) zo dňa 28. apríla 2016, v súčasnosti nevie preukázať. Požiadala súd, aby na obsah doplnenia dovolania prihliadol, nakoľko správne podľa § 241 ods. 4 OSP mala byť súdom vyzvaná na odstránenie väd dovolania, čo sa však nestalo. Predovšetkým vytýkala odvolaciemu súdu, že sa nezaoberal doplnením odôvodnenia odvolania, ktoré mu bolo predložené pred termínom verejného vyhlásenia rozsudku. Za nesprávny označila názor odvolacieho súdu, ktorý doplnenie odvolania posúdil ako rozšírenie dôvodov odvolania, a nie ako odstránenie väd odvolania, nemajúce zákonom predpísané náležitosti. Ďalej namietala, že prejednaním a rozhodnutím veci na pojednávaní konanom dňa 24. júna 2014 bez jej účasti došlo k odňatiu práva žalovanej konať pred súdom. Poukázala na to, že predvolanie na pojednávanie, určené na 24. júna 2014, bolo doručené len do rúk P.B., ktorý je súčasne žalobcom v tomto súdnom konaní a má protichodný záujem, ako žalovaná, pričom druhý konateľ - A. E. sa o termíne pojednávania vôbec nezozvedel. Pozornosť upriamila na to, že už vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 15. februára 2013 v súlade s § 49 ods. 2 OSP žiadala súd o doručenie písomností aj na adresu iného miesta, ktoré je adresou bydliska A. E., ako konateľa žalovanej. Súd prvej inštancie však písomnosti na túto adresu nedoručoval. Napokon namietala, že nezodpovedá skutočnosti zistenie súdu prvej inštancie, že žalobca je spoločníkom žalovanej spoločnosti, nakoľko z výpisu z obchodného registra je zrejmé, že spoločníkom spoločnosti je osoba s rovnakým menom a priezviskom, ale s odlišným dátumom narodenia a s odlišným rodným číslom (XXXXXX/XXXX, a nie XXXXXX/XXX).

11. Zo spisu vyplýva, že dovolanie žalovanej bolo podané dňa 24. júla 2015. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (§ 470 ods. 2 CSP). Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 CSP).

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“), ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania, ktoré sa začalo do 30. júna 2016 (§ 35 CSP, § 470 ods. 4 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto opravným prostriedkom.

13. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania žalovanej posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 OSP, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď žalovaná toto dovolanie podala a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

14. Do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon výslovne pripúšťal (§ 236 ods. 1 OSP). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v ust. § 237 ods. 1 OSP. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravoval § 238 OSP a proti uzneseniu § 239 OSP.

15. Dovolanie je v Občianskom súdnom poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno v dovolacom konaní podrobiť napadnuté rozhodnutie vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom, určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ OSP) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP) väd (viď uznesenie NS SR z 26.08. 2010 sp. zn. 6 Cdo 90/2010). Prítom zo samej podstaty dovolania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, smerujúceho proti už právoplatnému rozhodnutiu súdu vyplýva, že pri posudzovaní jeho prípustnosti nemá extenzívny výklad ustanovení § 236 až § 239 OSP žiadne opodstatnenie (k tomu viď aj PL. ÚS 9/04).

16. Právny poriadok platný a účinný v čase podania dovolania ukladal dovolaciemu súdu (§ 242 ods. 1 OSP), aby aj ex offio posúdil, či v konaní došlo k niektorej zo závažných procesných väd, ktoré boli uvedené v ust. § 237 ods. 1 OSP. O procesnú vadu konania v zmysle tohto ustanovenia išlo vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

17. Aby dovolací súd mohol dospieť k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto opravným prostriedkom, bolo potrebné posúdiť, či je prípustné prihliadnúť na dôvody uvádzané v podaní z 28. apríla 2016, označené ako „doplnenie odôvodnenia dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. apríla 2015 č. k. 41Cob/519/2014-247“, ktoré dovolateľka pripojila k podaniu zo dňa 8. februára 2018. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že dovolateľka v dovolaní formálne namietala existenciu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 241 ods. 2 OSP, neuviedla však žiadny konkrétny dôvod, ktorým by odôvodnila svoje tvrdenia. Pre zákonu zodpovedajúce uplatnenie dôvodu nie je postačujúce keď dovolateľ v dovolaní len označí niektorý z dovolacích dôvodov uvedených v § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ OSP napr. tým, že odcituje text ustanovenia, ako v posudzovanom prípade. Ustanoveniu § 241 ods. 1 OSP zodpovedá len také dovolanie, v ktorom dovolateľ popíše okolnosti, z ktorých usudzuje, že určitý dovolací dôvod je daný a dostatočne konkrétne uvedie, v čom vidí nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Pokiaľ v dovolaní chýba takáto náležitosť, nie je (vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu uplatneným dovolacím dôvodom) vymedzený obsah prieskumnej činnosti dovolacieho súdu a rozhodnutie odvolacieho súdu napadnuté dovolaním nie je možné preskúmať z hľadiska opodstatnenosti takto „uplatneného“ dovolacieho dôvodu (porovnaj R 38/2008). Keďže dovolateľka dovolací dôvod neuplatnila spôsobom, ktorý by zodpovedal §

241 ods. 1 a 2 OSP, súd prvej inštancie bol povinný v zmysle § 241 ods. 4 OSP dovolateľku vyzvať na odstránenie väd dovolania, čo však neurobil. So zreteľom na uvedené a vychádzajúc z ustanovenia § 241 OSP, účinného v čase podania neúplného dovolania, dovolací súd nepovažoval podanie dovolateľky datované 28. apríla 2016, za neprípustné doplnenie dovolacích dôvodov po uplynutí lehoty na podanie dovolania, ale toto podanie posúdil ako odstránenie väd podaného dovolania, nezodpovedajúceho ustanoveniu § 241 ods. 1 a 2 OSP.

18. Žalovaná procesné vady konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a písm. g/ OSP v dovolaní nenamietala a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

19. Podľa tvrdenia dovolateľky jej v konaní bola odňatá možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možnosťou konať pred súdom (§ 237 písm. f/ OSP) sa do 30. júna 2016 rozumel taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytoval OSP. V zmysle § 18 OSP mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - medzi iným právo byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 OSP).

20. Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

21. Podľa uplatnených dovolacích dôvodov, k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) malo dôjsť tým, že odvolací súd nesprávne posúdil odvolanie žalovanej zo dňa 22. augusta 2014 ako odvolanie majúce náležitosti vyžadované zákonom v § 205 OSP, účinného v čase podania odvolania, z dôvodu ktorého žalovanú nevyzval podľa § 211 OSP (keďže súd prvej inštancie nepostupoval podľa § 209 ods. 1 OSP) na doplnenie chýbajúcich náležitostí odvolania a následne podanie žalovanej doručené odvolaciemu súdu dňa 28. apríla 2015 považoval za neprípustné rozšírenie dôvodov odvolania po uplynutí lehoty na odvolanie, z dôvodu ktorého napadnutý rozsudok z hľadiska opodstatnenosti ňou v tomto podaní namietaných dôvodov nepreskúmal. Náležitosti odvolania upravuje § 205 OSP. Medzi náležitosti odvolania patrí aj odvolací dôvod. Tak, ako v prípade dovolania, aj pri odvolaní zákon vyžaduje, aby odvolateľ uviedol, v čom konkrétne vidí nesprávnosť rozhodnutia po skutkovej alebo právnej stránke, prípadne v čom vidí nesprávnosť v postupe súdu. Tak, ako dovolací súd uviedol v súvislosti s dovolaním, ani pri odvolaní nezodpovedá zákonu také vymedzenie odvolacieho dôvodu, keď odvolateľ označí len niektorý z dovolacích dôvodov uvedených v § 205 OSP len odcitovaním jeho textu, tak ako to urobila žalovaná v odvolaní. Dovolací súd sa stotožnil s názorom dovolateľky, že odvolací súd pochybil, keď nevyzval žalovanú na odstránenie väd odvolania a vychádzal z odvolania nemajúceho zákonom požadované náležitosti, považujúc ho za bezchybné a nezaoberal sa námietkami uvedenými žalovanou v podaní označenom ako „doplnenie odôvodnenia odvolania“. Následne po právnej stránke preskúmal napadnutý rozsudok, hoci odvolanie neobsahovalo konkrétne dôvody, pre ktoré odvolateľka považovala rozsudok za nesprávny a dospel k záveru, že je vecne správny. Prítom aj samotný žalobca vo vyjadrení k odvolaniu označil odvolanie za neurčité a nedostatočne odôvodnené.

22. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu bolo porušené právo žalovanej na spravodlivý proces, zaručené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

23. V podaní zo dňa 27. apríla 2015, ktorým žalovaná odstránila vady odvolania, žalovaná namietala, že súd prvej inštancie jej odňal možnosť konať pred súdom tým, že predvolanie na pojednávanie, konané dňa 24. júna 2014, bolo doručované len do rúk P.B., vystupujúceho na strane žalobcu a to napriek

skutočnosti, že žalovaná požiadala súd o doručovanie písomností na inú adresu, ktorá je adresou bydliska konateľa žalovanej A. E., pričom následne súd na predmetnom pojednávaní vec prejednal a aj meritorne rozhodol v neprítomnosti žalovanej.

24. Podľa § 101 ods. 2 OSP súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie a ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pri tom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

25. Podľa § 49 ods. 2 OSP súd poučí účastníka konania o možnosti žiadať o doručenie písomností aj na adrese iného miesta v Slovenskej republike, ak na takéto miesto môže byť písomnosť doručená zákonom predpísaným spôsobom, prípadne zvoliť si zástupcu na doručovanie.

26. Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že žalovaná už podaním zo dňa 15. februára 2013 požiadala súd prvej inštancie, aby všetky jej adresované písomnosti zasielal konateľovi A. E. na adresu D. XX, S.. Z obsahu spisu je ďalej zrejmé, že predvolanie na pojednávanie, určené na termín 24. jún 2014, bolo doručované na adresu sídla žalovanej pričom zásielku prevzal žalobca. Niet žiadnych pochyb, že záujmy P.B. ako žalobcu, ktorý prevzal predvolanie za žalovanú a záujmy žalovanej, sú protichodné. Vzhľadom na uvedené nemožno podľa názoru dovolacieho súdu považovať doručenie predvolania na pojednávanie do sídla žalovanej za riadne, nakoľko ho prevzala osoba majúca protichodný záujem od záujmu žalovanej, navyše za situácie, keď žalovaná požiadala súd v zmysle § 49 ods. 2 OSP o doručovanie zásielok na adresu iného miesta. Dovolací súd preto dospel k záveru, že predvolanie na pojednávanie žalovanej nebolo riadne doručené a neboli tak v zmysle § 101 ods. 2 OSP splnené zákonné podmienky pre prejednanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti žalovanej. Súd prvej inštancie teda nevytvoril žalovanej procesnú možnosť zúčastniť sa na pojednávaní a na ňom realizovať procesné právo účastníka na prerokovanie veci v jeho prítomnosti. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že námietka žalovanej, že jej aj postupom súdu prvej inštancie bola odňatá možnosť konať pred súdom, je dôvodná. Dovolací súd prihliadol aj na tú skutočnosť, že pojednávanie určené na 24. júna 2014 bolo prvé a jediné pojednávanie po ukončení práceneschopnosti konateľa žalovanej, pre ktorú boli predchádzajúce pojednávania odročené.

27. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie podľa § 449 ods. 1 a 2 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP). V ďalšom konaní, v ktorom je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP), sa vysporiada s vytknutými vadami v intenciách právneho názoru, vysloveného dovolacím súdom, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.